

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΘΝΙΚΑ ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ



**autonome
antifa** ★

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Μια πρωτότυπη διαδήλωση

Αυτή είναι μια προκήρυξη που καλεί σε διαδήλωση. Η διαδήλωση γίνεται στις 12 του Νοέμβρη και αντίθετα με όσα συνηθίζουν οι διοργανωτές της, έχει συγκεκριμένη αφορμή: τις επίσημες επισκέψεις που πραγματοποιούν στην Ελλάδα μέσα στον Νοέμβρη τόσο ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα, όσο και ο Υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας Σεργκέι Λαβρόφ.

Με μια έννοια αυτή η διαδήλωση δεν είναι πρωτότυπη. Από το 1974 και μετά οι αρχηγοί των «μεγάλων δυνάμεων» γίνονται δεκτοί στην Ελλάδα με «διαδηλώσεις διαμαρτυρίας». Πριν το 2009 μάλιστα, αυτού του είδους οι διαδηλώσεις αποτελούσαν μοναδική ευκαιρία για να θαυμάσει κανείς τη σύγκλιση αριστεράς και δεξιάς, τις βαθύτερες ομοιότητες που ένωναν τα υποτιθέμενα «αντίθετα άκρα» του ελληνικού πολιτικού φάσματος.

Με μία άλλη έννοια όμως, αυτή η διαδήλωση είναι εξαιρετικά πρωτότυπη για τα ελληνικά δεδομένα. Όσοι διαδηλώνουμε εδώ έχουμε διώξει από το μυαλό μας την «εξαρτημένη Ελλάδα». Δεν απαιτούμε «εθνική ανεξαρτησία». Δεν υιοθετούμε την εικόνα του ελληνικού κράτους που, όπως μας έλεγαν στο σχολείο, «δεν έχει διεξάγει ποτέ επιθετικό πόλεμο». Έχουμε

ξεχάσει την «ψωροκώσταينا», το «ανάδελφο έθνος», τα «δίκαια των κυπρίων αδελφών», τη «Βόρειο Ήπειρο», την «τουρκική επιθετικότητα», τα «πετρέλαια» και τις «υφαλοκρηπίδες», την ΑΟΖ και τις «τουρκικές παραβιάσεις στο Αιγαίο».

Διαδηλώνουμε ενάντια στο ελληνικό κράτος, τον милитарισμό του και τα σχέδιά του για την Ανατολική Μεσόγειο.

Διαδηλώνουμε ενάντια στον πόλεμο και δηλώνουμε ότι δεν πολεμάμε για κανένα στρατό, καμία σημαία, κανένα θεό, καμία πατρίδα, κανέναν αφέντη.

Διαδηλώνουμε ενάντια στα καπιταλιστικά έθνη κράτη και την παγκόσμια σύγκρουση αναμεταξύ τους, όπως αυτή διεξάγεται εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια.

Και όπως κάθε φορά που διαδηλώνουμε, κοιτάζουμε να εξηγήσουμε.

Θα είμαστε σύντομοι.

Άλλωστε δεν είναι η πρώτη φορά που μιλάμε για το θέμα.

Η παγκόσμια σύγκρουση

Από το 1999 και μετά τα γεγονότα παγκοσμίου εμβέλειας διαδέχονται το ένα το άλλο δίχως ορατό τέλος: η εισβολή των ΗΠΑ στα Βαλκάνια και η πτώση του καθεστώτος Μιλόσεβιτς, η εισβολή στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, η διάλυση της Συρίας, της Ουκρανίας και της Λιβύης. Αν ρωτήσουμε την περίφημη «κοινή γνώμη» θα μάθουμε ότι πρόκειται για γεγονότα ανεξάρτητα μεταξύ τους.

Αν από την άλλη προσφύγουμε στη στοιχειώδη λογική, δεν μπορεί παρά να απορήσουμε: πώς γίνεται και πολεμικά γεγονότα «ανεξάρτητα μεταξύ τους» διαδέχονται το ένα το άλλο, διαρκώς οξυνόμενα; Πώς γίνεται και η σύγκρουση στη Μέση Ανατολή όλο και λιγότερο παρουσιάζεται ως «μάχη με τους φανατικούς ισλαμιστές» και όλο και περισσότερο εμφανίζεται ως «σύγκρουση δι' αντιπροσώπων» μεταξύ «μεγάλων δυνάμεων»; Ακόμη περισσότερο: Πώς γίνεται και αυτή η «σύγκρουση δι' αντιπροσώπων» συμπίπτει με την εξέλιξη της «κρίσης χρέους» στην Ελλάδα και παγκοσμίως;

Συμπτώσεις μέσα σε συμπτώσεις, μας λένε. Αυτά τα γεγονότα δεν είναι σημαντικά, μας λένε. Πολύ σημαντικότερα θεωρούνται ζητήματα όπως το θέμα των τηλεοπτικών αδειών, η ελάφρυνση του χρέους, η κακιά Γερμανία. Βέβαια αυτού του είδους η απόκρυψη χαρακτηρίζεται από κραυγαλέα προβλήματα λογικής συνοχής. Συγκεκριμένα, δεν νομίζουμε να υπάρχει λογικός άνθρωπος που να μπορεί να υποστηρίξει με τα σωστά του ότι όλα αυτά (οι πολεμικές συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή, η «κρίση χρέους», οι «διαλυτικές τάσεις» της Ε.Ε, η επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη, τα διαρκή πραξικοπήματα στο εσωτερικό του ελληνικού και του τουρκικού κράτους, η «μεταναστευτική κρίση») είναι άσχετα μεταξύ τους.

Και πολύ σωστά. Γιατί στην πραγματικότητα πρόκειται για μία ενιαία διαδικασία: είναι η καπιταλιστική κρίση που εξελίσσεται από το 1991 και με ιδιαίτερη ένταση από το 1999 και μετά· όπως πάντα μαζί με ένα ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Θα εξηγήσουμε:

Οι πολεμικές συγκρούσεις στα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή, δεν είναι μονωμένα γεγονότα ή συμπτώσεις. Αντιθέτως είναι οι κρίκοι της ιστορικής εξέλιξης ενός παγκόσμιου σχεδίου διακρατικής σύγκρουσης. Γι' αυτό και όλες τους συμβαίνουν σε μια συγκεκριμένη ζώνη του πλανήτη που ξεκινά από τα Βαλκάνια και καταλήγει στην Κεντρική Ασία. (Δες και τον χάρτη «Η Παγκόσμια Σύγκρουση»).

Η αρχική στρατηγική ιδέα αυτού του σχεδίου ανήκει στο κράτος των ΗΠΑ. Είναι μια ιδέα παλιά, η ίδια ιδέα με την οποία εξελίχθηκε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος και ο Ψυχρός Πόλεμος. Η ιδέα είναι ότι πρέπει να επιδιωχθεί ο έλεγχος της ζώνης του πλανήτη που βρίσκεται νότια από τη Ρωσία

και δυτικά από την Κίνα, ώστε το ρωσικό και το κινεζικό κράτος να μην μπορούν να αποκτήσουν πρόσβαση στους ωκεανούς. Αυτός ο έλεγχος επιδιώκεται μέσω αποσταθεροποίησης. Όπως το λένε οι ειδικοί των αφεντικών, η Ρωσία και η Κίνα πρέπει να μένουν «κολλημένες στην ευρασιατική λάσπη», δηλαδή να αναλώνουν τις δυνάμεις τους στις συγκρούσεις που εξελίσσονται γύρω τους.

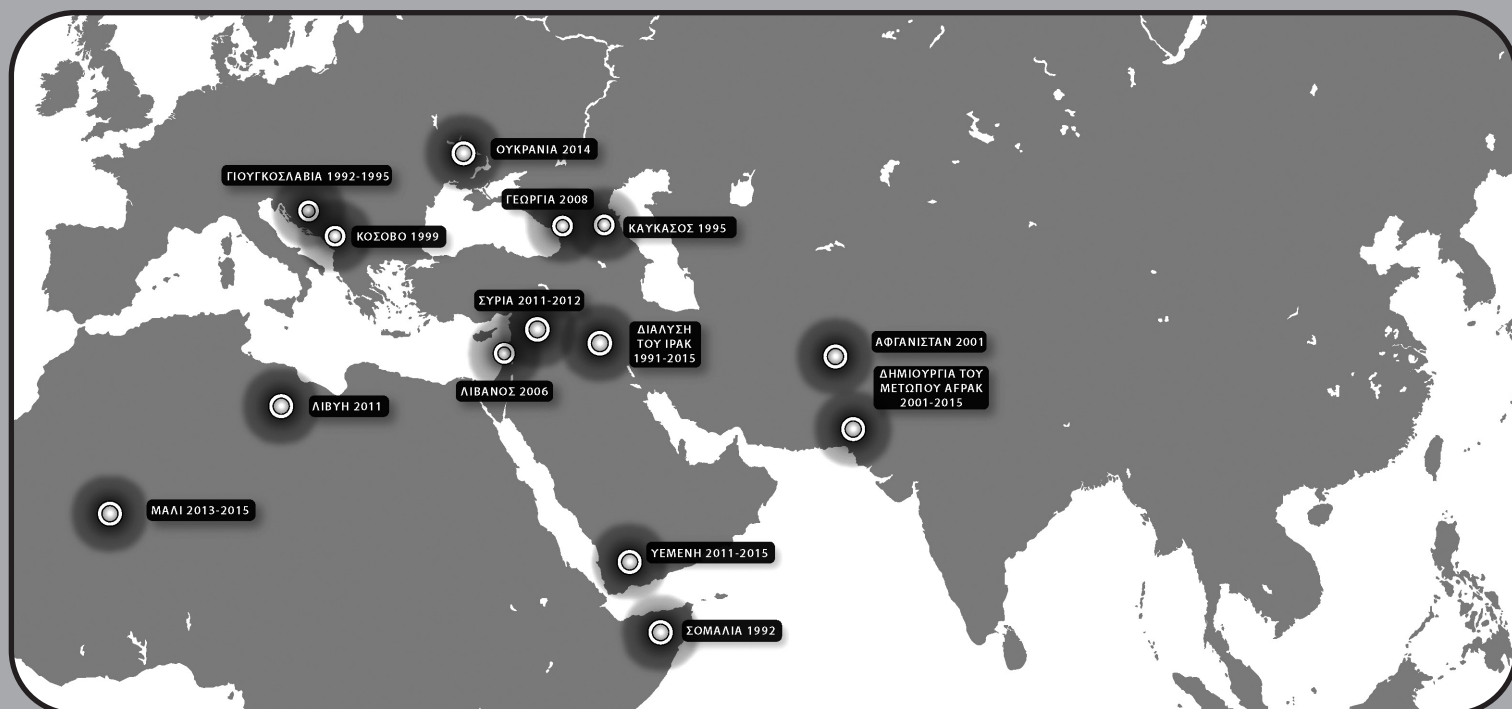
Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ακόμη και αν η αρχική ιδέα του σχεδίου ανήκει στο κράτος των ΗΠΑ, η όλη υπόθεση δεν είναι θέμα των «κακών αμερικάνων». Η εκτέλεση είναι συνειδητή και λαμβάνει χώρα με τη συμμετοχή όλων των κρατών που βρίσκονται γύρω από τη ζώνη της διάλυσης. Πράγματι, η βασική στρατηγική του κράτους των ΗΠΑ δεν είναι η στρατιωτική κατάκτηση της ζώνης νότια από τη Ρωσία. Κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατον για οποιονδήποτε. Αντιθέτως η βασική ιδέα του κράτους των ΗΠΑ, η βασική ιδέα μέσω της οποίας εξελίσσεται η τωρινή φάση του παγκόσμιου διακρατικού πολέμου είναι πιο περίπλοκη: Η διάλυση συγκεκριμένων κρατών κλειδιών δημιουργεί συμφέροντα και ευκαιρίες για τα υπόλοιπα κράτη της περιοχής. Ακολουθώντας το «εθνικό συμφέρον», οι «περιφερειακοί παίκτες» οδηγούνται σε σύγκρουση αναμεταξύ τους. Οι ΗΠΑ, η Ρωσία ή η Κίνα μπορούν να συμμετάσχουν σε αυτές τις συγκρούσεις στον ρόλο του ρυθμιστή. Αλλά είναι συγκρούσεις μεταξύ αυτόνομων κρατικών οντοτήτων που συγκρούονται ακολουθώντας τα δικά τους εθνικά συμφέροντα.

Μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα αυτή τη γενική περιγραφή χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του ελληνικού και του τουρκικού κράτους.

Η διάλυση του Ιράκ και η ελληνοτουρκική σύγκρουση

Το 2003 το κράτος των ΗΠΑ εισέβαλλε στο Ιράκ. Η αμερικανική στρατηγική για το Ιράκ ήταν εξαρχής η διάλυση του Ιράκ εις τα εξ'ων συνετέθη. Ο στόχος ήταν η αφύπνιση των επιμέρους κρατικών συμφερόντων της περιοχής και η κινητοποίησή τους σε έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων. Πράγματι, τα κράτη της περιοχής δεν χρειάζονταν ιδιαίτερες παραιτήσεις για να επιδοθούν σε αυτό το αγαπημένο σπόρ. Σε περίπτωση διάλυσης του Ιράκ, οι τρεις μεγάλες δυνάμεις της Μέσης Ανατολής, δηλαδή το Ιράν, η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία, θα ήταν αναγκασμένες να επιδώσουν να καρπωθούν τα κομμάτια, την επιρροή, τους ορυκτούς πόρους και τους εργάτες πρόσφυγες που θα προέκυπταν. Δηλαδή θα οδηγούνταν σε σύγκρουση.

Η προοπτική της σύγκρουσης στη Μέση Ανατολή ξυπνούσε παλιούς φόβους του τουρκικού κράτους. Είναι σημαντικό να έχουμε κατά νου ότι το τουρκικό κράτος είναι ο κληρονόμος της διαλυμένης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αυτό σημαίνει κάτι πολύ ιδιαίτερο: την κατοχή των στενών του Βοσπόρου, δηλαδή του σημείου από το οποίο η Ρωσία μπορεί να κατέβει



Η παγκόσμια σύγκρουση

Μπορεί κανείς να τοποθετήσει σε έναν χάρτη τις συγκρούσεις που έλαβαν χώρα από το 1991 και ειδικά από το 2003 και μετά. Το αποτέλεσμα είναι αποκαλυπτικό: Οι συγκρούσεις αφορούν μια συγκεκριμένη περιοχή του πλανήτη, μια ζώνη που εκτείνεται από την ανατολική Ευρώπη μέχρι την κεντρική Ασία. Είναι σε αυτή τη ζώνη που διεξάγεται η «ανάσχεση» του ρωσικού και του κινεζικού κράτους. Η κεντρική θέση του τουρκικού και του ελληνικού κράτους σε αυτή τη ζώνη αποτελεί εργαλείο για τη μεταξύ τους σύγκρουση.

στη Μεσόγειο. Ταυτόχρονα όμως σημαίνει τεράστια προβλήματα εθνικής και πολιτισμικής συνοχής. Το τουρκικό κράτος γνώριζε εξ αρχής ότι η εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ θα σήμαινε την αρχή της διάλυσης της Μέσης Ανατολής και κατά συνέπεια την αφύπνιση παλιών προβλημάτων τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό του· πρώτο και βασικότερο μεταξύ αυτών των προβλημάτων ήταν το «κουρδικό ζήτημα», αφού οι μισοί Κούρδοι του κόσμου ζουν στο Ιράκ και τη Συρία.

Ακριβώς για τους ίδιους λόγους, το ελληνικό κράτος εξ αρχής έβλεπε τις εξελίξεις που ξεκίνησαν στη Μέση Ανατολή από το 2003 και μετά, με πολύ καλό μάτι. Όντως, το 2003, την ίδια στιγμή που «ο ελληνικός λαός» ήταν απασχολημένος να κατεβαίνει σε «αντιπολεμικά συλλαλητήρια» με μπροστάρη τον Κώστα Λαλιώτη, το ελληνικό κράτος επέτρεψε στις ΗΠΑ να χρησιμοποιήσουν τη βάση στη Σούδα για να πραγματοποιήσουν την εισβολή στο Ιράκ. Την ίδια στιγμή, το τουρκικό κράτος δρούσε με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο: προβλέποντας το είδος των προβλημάτων που θα αντιμετώπιζε στο μέλλον, είχε απαγορεύσει στις ΗΠΑ τη χρήση της βάσης στο Ιντσιρλίκ.

Από τότε έχουν περάσει δεκατρία χρόνια. Αυτό που φοβούνταν το τουρκικό κράτος, αυτό που ήλπιζε το ελληνικό κράτος, έχει γίνει πραγματικότητα. Το Ιράκ έχει διαλυθεί - η Συρία επίσης. Κατά συνέπεια το τουρκικό κράτος αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα: έναν διαρκή εμφύλιο πόλεμο στο εσωτερικό της επικράτειάς του, έναν διαρκή πόλεμο στα νότια σύνορά του και έναν διαρκή πόλεμο στο εσωτερικό της τουρκικής αστικής τάξης.

Το ελληνικό κράτος από τη μεριά του λαμβάνει πολύ σοβαρά υπ' όψη τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το τουρκικό. Ο βασικός στόχος του ελληνικού κράτους είναι από τη μια η περαιτέρω υποδαύλιση των τουρκικών προβλημάτων, πχ με την υποστήριξη του κουρδικού αγώνα. Από την άλλη το πλασάρισμα στην περιοχή έτσι ώστε καμία ευκαιρία να μην μείνει ανεκμετάλλευτη. Φυσικά όλα αυτά με παράλληλη ταχύρρυθμη εκπαίδευση του «ελληνικού λαού» περί των διαρκώς μεταβαλλόμενων «εθνικών δικαιών».

Είναι γι' αυτό που από το 2009 και μετά το ελληνικό κράτος ανακάλυψε το ζήτημα της «ΑΟΖ» και της Ανατολικής Μεσογείου. Είναι γι' αυτό που από το 2009 και μετά ανακάλυψε το ζήτημα των «υποθαλάσσιων κοιτασμάτων πετρελαίου». Είναι γι' αυτό που προχώρησε στη σύναψη σχέσεων που πρωτίτερα θα ήταν ανήκουστες, όπως η σχέση με το Ισραήλ και τη στρατιωτική δικτατορία της Αιγύπτου. Είναι γι' αυτό που διεξάγει διαρκείς στρατιωτικές ασκήσεις με όποιον από αυτούς βρίσκεται πρόθυμος. Είναι γι' αυτό που πιπιλάει τις «τουρκικές παραβιάσεις» με μετρίκη εμμονή. Είναι τέλος γι' αυτό που παρά τη «δημοσιονομική κρίση» ετοιμάζεται να αγοράσει καινούρια πολεμικά πλοία και αεροπλάνα με άγνωστο - πλην όμως «αναγκαίο» - κόστος.

Η περίπτωση του ελληνικού και του τουρκικού κράτους μπορεί να μας δείξει από τη μια τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η στρατηγική των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή και από την άλλη ότι η παγκόσμια διακρατική σύγκρουση δεν έχει μόνο έναν παίκτη. Τα έθνη κράτη της περιοχής συγκρούονται αναμεταξύ τους επιδιώκοντας τα δικά τους «εθνικά συμφέροντα».

Νομίζουμε ότι αυτή η σύγκρουση θα συνεχιστεί. Νομίζουμε ότι θα οξύνεται όλο και περισσότερο. Και φυσικά δεν χρειάζεται να το πούμε: είναι αυτή η σύγκρουση και όχι το «χρέος» ή το «προσφυγικό» που αποτελεί το βασικό θέμα των συζητήσεων του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών και των κυρίων Ομπάμα και Λαβρόφ. Ο πόλεμος στη Συρία προσεγγίζει μια νέα φάση: η σύγκρουση με το «ισλαμικό κράτος» ετοιμάζεται να εξαφανιστεί και να αντικατασταθεί από τη σύγκρουση μεταξύ πραγματικών κρατών. Το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται να επιδιώξει τα συμφέροντά του. Και παζαρεύει με τους άμεσα ενδιαφερόμενους.

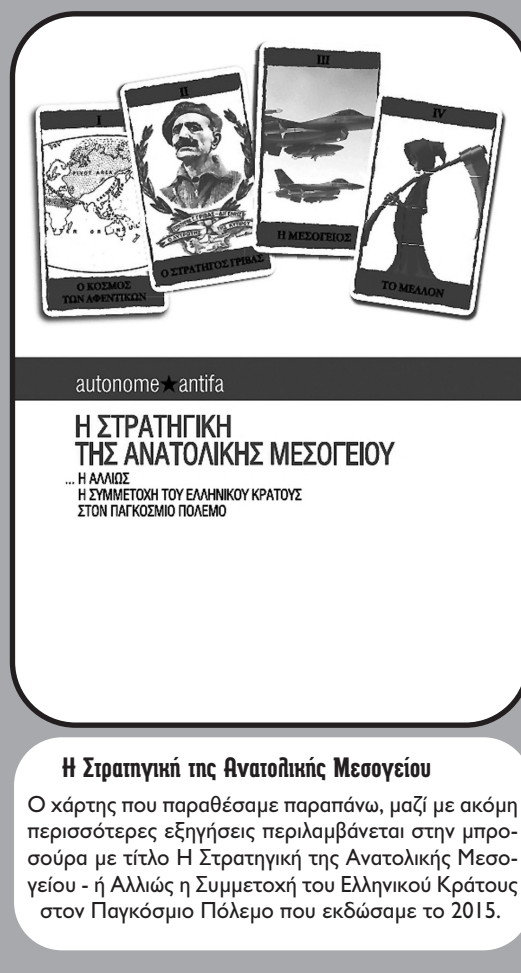
Προφανώς σε αυτούς τους «άμεσα ενδιαφερόμενους» δεν περιλαμβάνεται η εργατική τάξη της χώρας.

Η διάλυση της Μέσης Ανατολής και τι μας νοιάζει εμάς

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της περιγραφής της διακρατικής σύγκρουσης που προηγήθηκε, δεν είναι αυτό που φαίνεται με την πρώτη ματιά, ότι δηλαδή είναι πολύ τερατώδης για να γίνει πιστευτή.

Αντιθέτως, το μεγαλύτερο πρόβλημα της περιγραφής που προηγήθηκε είναι ότι ήδη είναι πιστευτή από μεγάλα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Βέβαια ο καθένας πιστεύει, τι πιστεύει με τον τρόπο του. Νομίζουμε ωστόσο πως δεν αδικούμε κάποιον αν επισημάνουμε ότι αυτή τη στιγμή είναι πολλοί αυτοί και αυτές που είναι έτοιμοι και έτοιμες να διακρίνουν μια «λύση των προβλημάτων τους» στην διακρατική σύγκρουση και τον πόλεμο.

Κοιτάξτε για παράδειγμα το περίφημο «προσφυγικό ζήτημα». Όλοι ξέρουν ότι οι «πρόσφυγες» προκύπτουν από τη συνεχιζόμενη διάλυση της Μέσης Ανατολής. Και όλοι κοιτάζουν να βγάλουν ό,τι μπορούν από τις σχετικές ευ-



ρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις: τα ωφέλη ξεκινούν από ένα ξεροκόμματο για διάφορους «ωφελομένους» φύλακες στρατοπέδων συγκέντρωσης με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και καταλήγουν σε εκατομμύρια ευρώ για τις ΜΚΟ και τους «επιχειρηματίες» πάσης φύσεως που έχουν αναλάβει τη «σίτιση» και τη «στέγαση» των προσφύγων. Το «προσφυγικό ζήτημα» είναι μια περίπτωση όπου «η θέση της χώρας», που μας έλεγαν στο σχολείο, δηλαδή η ανάμιξη του ελληνικού κράτους στο μεσανατολικό σφαγείο, γίνεται πηγή ατομικών εσόδων.

Το ελληνικό κράτος έχει απολύτως υπ' όψη αυτού του είδους τις συνδέσεις, την άρρητη συναίνεση στα ποσειδώνια σχέδια εφόσον αυτά μπορούν να μεταφραστούν σε ατομικά κέρδη με τον ελάχιστο δυνατό κίνδυνο. Ο Νίκος Κοτζιάς, που από βαθύ αριστερό κράτος έγινε υπουργός εξωτερικών δίχως να τον ψηφίσει κανένας, σε ένα από τα βιβλία του περιέγραφε το θέμα ως εξής:

[Τα «κατώτερα στρώματα»] συχνά, επιλέγουν αντί των κοινωνικών αγώνων, τη διεθνή αναβάθμιση και προάσπιση του κράτους τους ως μια άμεση, γιατί όχι και πιο εύκολη, επιλογή υπεράσπισης των κεκτημένων, ακόμη και διεύρυνσής τους. Αυτή είναι η βάση πάνω στην οποία πολλά αριστερά κόμματα επέλεξαν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά και σε άλλες περιπτώσεις, να υποστηρίξουν ακόμη και την κάκιστη επιλογή του πολέμου. Αυτά είναι και τα πλαίσια, αλλά και ο μηχανισμός αποδοχής, από τα λαϊκά στρώματα μιας κοινωνίας, της ύπαρξης κοινών εθνικών ζητημάτων με τις κυρίαρχες σε αυτήν ομάδες. Πρόκειται για μηχανισμό - πλαίσιο που όταν υποτιμήθηκε από τα κόμματα της αριστεράς το πλήρωσαν με την απώλεια δεσμών με τις ευρύτερες «λαϊκές μάζες», ενώ όταν το πήραν υπ' όψη, όπως στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, μεγαλούργησαν.¹

Μεγαλούργησαν πράγματι! Οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί της κατοχής, ο λιμός τεσσάρων ετών, η εξόντωση των εβραϊκών, αλβανικών και μακεδονικών πληθυσμών της Μακεδονίας και τελικά η τεράστια εργατική ήττα του «εμφυλίου πολέμου»: έτσι εννοεί ο κύριος Κοτζιάς το «εθνικό μεγαλείο», έτσι το εννοούσαν και οι τότε «ηγέτες» των «κατωτέρων στρωμάτων».

Αδιαφορούμε βέβαια γι' αυτούς τους «ηγέτες». Εμάς μας νοιάζουν οι νεκροί και οι ηττημένοι, αυτοί που άφησαν τα κόκκαλά τους σε βουνά κι αυτοί που πέθαναν από την πείνα. Μας νοιάζουν αυτοί που αρνήθηκαν να πολεμήσουν για ο,τιδήποτε εκτός από την επανάσταση και αυτοί που καλωσόρισαν τους Αθηναίους αστούς μετά τα Δεκεμβριανά με τη φράση «Μεγάλη Ελλάδα θέλατε ε; Τώρα θα τη μετρήσετε πόντο πόντο!».² Δεν είναι οι πρόγονοι ούτε του Κοτζιά ούτε του Ζαχαριάδη ετούτοι εδώ! Είναι οι δικοί μας πρόγονοι: εκείνοι και εκείνες που εξαιτίας αυτού που ήταν, εξαιτίας της θέσης από την οποία αναγκάστηκαν να δράσουν, εξαιτίας των πραγμάτων που αναγκάστηκαν να υποστούν, στάθηκαν ενάντια στο ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του.

Υπήρξαν τέτοιοι στην Ελλάδα, όπως θα υπάρξουν και τώρα. Τα σχέδια του ελληνικού κράτους είναι σχέδια πολεμικά, είναι σχέδια ματωμένα, είναι σχέδια που θα περάσουν πάνω από τα κορμιά της εργατικής τάξης. Είναι σχέδια που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Και στα χρόνια που έρχονται οι συμβιβασμοί με αυτά τα σχέδια θα γίνονται όλο και πιο αδύνατοι.

Γι' αυτό από τώρα πρέπει να αρχίσουμε να το λέμε ξεκάθαρα:

Σιχαινόμαστε τα εθνικά συμφέροντα, είναι τα συμφέροντα των αφεντικών μας!

Φτύνουμε τις «Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες» τους! Οικόπεδα στη θάλασσα βλέπουν μόνο τα αφεντικά!

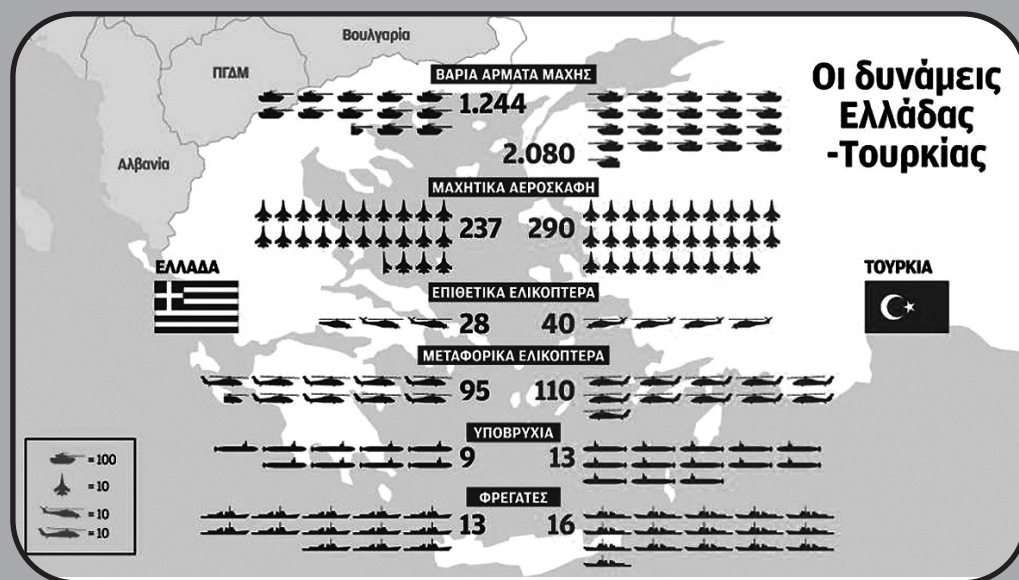
Καγχάζουμε μπροστά στις «συμμαχίες» τους! Λες και μπορούν να «συμμαχήσουν» σκυλιά λυσσασμένα!

Περιγελάμε τις θεωρίες της εξάρτησης, δεν πιστεύουμε σε «τρόικες» και «μνημόνια»! Το ελληνικό κράτος έχει τα δικά του συμφέροντα, τα δικά του σχέδια, και είναι όλα εναντίον μας!

Σιχαινόμαστε τον πατριωτισμό, δεξιό και αριστερό, δεν πάμε στον στρατό, μισούμε το ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του!

1. Νίκος Κοτζιάς, Η Εξωτερική Πολιτική της Ελλάδας στον 21ο Αιώνα: Για μια Νέα, Ενεργητική, Δημοκρατική, Πατριωτική Στρατηγική στην Εποχή της Αντιπαγκοσμιοποίησης, Κασιανιώτης, 2011, σελ. 343.

2. Με παραλλαγές αυτής της φράσης υποδέχονταν οι αντάρτες τους Αθηναίους αστούς που είχαν συλληφθεί τον Γενάρη του 1945 και ετοιμάζονταν για πεζή πορεία προς την Λάρισα. Σχετικά δεξ Τάσος Κωστόπουλος, Κόκκινος Δεκέμβρης: Το Ζήτημα της Επανάστατικής Βίας, Βιβλιόραμα, 2016, σελ. 216.



Όπλα

Εκτός από όλα τα άλλα, το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται να αγοράσει επιπλέον όπλα. Εδώ μία από τις εικόνες που συνοδεύουν τα σχετικά προπαγανδιστικά ρεπορτάζ των ελληνικών εφημερίδων. Ότι το ελληνικό κράτος, με πληθυσμό 10 εκατομμυρίων, πρέπει να συντηρεί πολεμικό εξοπλισμό ποσοτικά και ποιοτικά συγκρίσιμο με το τουρκικό κράτος των 80 εκατομμυρίων και των πολλαπλών εξωτερικών μετώπων, φαίνεται «φυσιολογικό» στους Έλληνες πατριώτες. Από οποιαδήποτε άλλη σκοπιά βέβαια, είναι ενδεικτικό της επιθετικότητας του ελληνικού κράτους: το σύνολο των ελληνικών όπλων είναι προσανατολισμένο στα ανατολικά. Τα τουρκικά όπλα από την άλλη, στην ιδεατή για το ελληνικό κράτος περίπτωση, θα πρέπει να μοιραστούν σε τουλάχιστον τρία μέτωπα.

Βέβαια, η διαρκής ετοιμότητα του ελληνικού κράτους για πόλεμο, δυσανάλογη καθώς είναι με τον πληθυσμό, έχει το κόστος της. Τώρα τελευταία αυτό το κόστος πληρώνεται με την πτώση των μισθών μας, την εξαθλίωση της εργατικής τάξης και έπεται συνέχεια.

Αλλά όλα αυτά μικρή σημασία έχουν όταν το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται να μεγαλουργήσει...

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 14:00

ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Οι **autonome antifa** που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com

autonomeantifa77.wordpress.com

